

NO en el meu NOM (Primera Part)

PER SÍLVIA SUAU JUANES

La crisi de les persones refugiades va arribar als mitjans de comunicació europeus al setembre del 2015, amb la injusta mort de l'infant Aylan a les costes gregues, encara que feia mesos que aquesta situació era insostenible. A partir d'aquí, van sorgir un caramull de notícies que impactaren i escandalitzaren la moral occidental, tot i que no l'activaren per a realitzar accions i sortir al carrer per a clamar pels drets de lliure moviment de les persones que fugen de la guerra, la fam i la misèria. En un principi, el boom d'informació que estam acostumades era tal que els diaris no mostraven altra cosa. Ara bé, a poc a poc, l'interès s'anà desplaçant cap a altres focus que no afectaven directament la consciència de les europees, però sí les seves butxaques. En aquest sentit, els diferents atemptats a França motivaren lleis i tractats xenòfobs, per part de la UE i Turquia, amb l'objectiu d'impedir l'arribada de refugiades a les ciutats europees. Tot i així, diferents col·lectius i individualitats lluitaren –sense aconseguir-ho– per a l'arribada de persones amb més necessitats. Com sempre, qualsevol tipus de solidaritat per part de les persones es controlada i minimitzada per part dels estats. El temps ha anat passant, el racisme creixent i la impotència, juntament amb la injustícia, s'ha anat fent cada cop més gran. Per tot això, i sense conèixer realment quin era l'estat de la situació dels camps de refugiats de Grècia, vaig decidir passar set setmanes de l'estiu per ajudar les refugiades i les activistes de l'illa de Quios. Així doncs, amb Europa immersa en el “transcendental” debat del “burkini”, la meua estada es va iniciar.

Primers contactes i arribada

La meua idea era viatjar cap allà com a voluntària independent. En la segona part de l'article explicaré la situació de les ONG –macros i micros–, la qual,

Estat de la carpa principal de Souda després d'un atac feixista

sense conèixer a Mallorca de primera mà, ja podia intuir. Per això, vaig contactar amb la xarxa de solidaritat de Quios, integrada per diferents persones i activistes vinculades al moviment anarquista.

Crec que, arribades a aquest punt, hem de detenir l'exposició per explicar com és i perquè és coneguda Quios: és l'illa més propera a Turquia (només 8 quilòmetres de mar la separa) i, de fet, no fa ni un segle que va aconseguir la independència. Així, constitueix una base important de l'exèrcit grec, el qual es passeja constantment pels carrers de la ciutat i de l'illa. Hi viuen aproximadament 55.000 persones (15.000 a la ciutat i la resta a petits pobles de l'illa) i l'extensió és similar a Menorca. És la segona illa de Grècia amb més refugiades, després de Lesbos, i aquesta xifra oscil·la les 3000 persones, segons les dades oficials. També és fonamental mencionar que el nivell econòmic de la població és alt i no es fa palès el nivell d'empobriment que ha afectat a la població grega arran de la crisi econòmica del capitalisme i de les mesures imposades per part de la UE. A més, Quios sempre ha estat un lloc conservador amb molts d'integrants de l'extrema dreta entre els seus habitants. Per tot això, les refugiades no són benvingudes i són vexades constantment, no sols per part de l'Estat i les forces policials sinó també per algunes de les habitants organitzades al voltant de l'odi.

En aquest sentit, crec que és admirable la tasca que realitza cada dia aquest grup de solidaritat, ja que no sols han d'intentar proporcionar les necessitats bàsiques –en la mesura que poden– de les persones refugiades, sinó que s'han d'enfrontar diàriament a l'Estat grec i a les seves pròpies veinades. Així, Raul, Jenny, Basilys, Vicky, Anthony, Stefanos... constitueixen heroïnes que hi són cada dia, no sols temporalment, i cada aporten el més important: suport, cures i comprensió.

Quios: un camp de refugiats i un de concentració?

Abans del 20 de març, dia que es va signar el tractat amb Turquia, les refugiades arribaven a l'illa i partien cap a Atenes. Per tant, no hi havia cap tipus de campaments fixos i, o dormien un dia als espais públics o romanien a hostals. Emperò, amb el

mentonat tractat, les refugiades estan obligades a estar a l'illa mentre s'investiga la seva situació per tornar cap a Turquia o per viatjar cap a Atenes. Amb això, els primers dies, el grup de solidaritat de Quios va habilitar el parc central per a les refugiades i el CSOA Soli Cafe es va encarregar d'aportar aliments i aigua. La situació s'ha allargat i no han aturat d'arribar barques (cada dia, a l'estiu, com a mínim una amb una mitjana de 50 persones dintre) i l'ajuntament va haver d'habilitar espais. Actualment, l'illa té dos camps, cada un amb les seves particularitats: Souda i Vial.

El primer està situat als afores de la ciutat, en l'antiga fortificació murallada de la ciutat, just devora la mar i devora del port de mercaderies. Hi viuen aproximadament 1200 persones, de diferents nacionalitats: Síria, Afganistan, Iraq, Paquistán, Algèria, Egipte, Ghana, Sudan... És a dir, persones amb cultures, aprenentatges i vivències completament diferents (tot i que a Europa ens semblen el mateix) conviuen cada dia en condicions pessimes. No sols hi conviuen famílies, sinó també homes sols, així com a adolescents allunyats de la seva família sense cap tipus de recolzament familiar ni social. Com es pot esperar, els conflictes i les disputes són diaris, amb disputes que van, des de les sabates a qui a de dutxar-se primer (fet perfectament comprensible ja que hi ha 50 dutxes per a tots els que hi malviuen). Evidentment, tots aquests conflictes vénen provocats per les dures condicions del campament i per la massificació (hi ha una família que vivia davall d'un tràiler). A més, cal dir que la major part de les persones refugiades no entenen la seva situació com una causa del capitalisme i la veuen com a individual, no global. Únicament poques entenen que només si lluiten juntes podran aconseguir millor condicions i usen el seu temps per a demanar unes sabates per a la seva família i no per exigir l'obertura de les fronteres d'Europa. A Souda es troben la major part de les ONG i serveis mèdics primaris i, si algú de l'altre camp ha d'anar al metge, s'ha de desplaçar. Per altra banda, Vial és l'infern terrenal, tot i que, l'altra camp no sigui el lloc on la major part de nosaltres voldria viure-hi. Es tracta d'un camp de concentració situat a 8 quilòmetres de la ciutat, controlat per la policia allà on es produeixen abusos constants cap a les persones, adultes i infants. Aquest està

Família siriana espera el bus per a desplaçar-se cap a Vial

tancat i, per entrar-hi, cal un registre de nom i professió, tot i que activistes i les mateixes refugiades han fet forats a les reixes per facilitar-ne l'accés. Poques ONG hi poden entrar, només les destinades a la sanitat més primària. A causa de les dures condicions del camp, les disputes són constants i la policia castiga les refugiades sense menjar, només amb pa i aigua. Precisament, en un d'aquests càstigs, va ser l'única vegada que vaig visitar aquest “paradis”, acompanyada d'una dona del grup de Solidaritat per enregistrar els abusos que es realitzen allà dintre: pallisses, vexacions, tirs per aturar les disputes, menjar amb cucs que dona dia si i dia també, una alimentació basada en arròs i llegums, sense productes frescs ni una dieta específica per a persones amb necessitats bàsiques (infants, diabètiques, tensió alta...). Vial és el centre de l'administració i totes les persones que arriben a l'illa passen per Vial per ser registrades –en tots els sentits–, així com totes les entrevistes es realitzen en aquest lloc. Tota la informació que tenc d'aquí, que és mínima, l'he aconseguida de les mateixes refugiades que han estat a Vial i de les professionals mèdiques que hi treballen. De fet, si vols anar al metge, has de passar un control policial –amb detector de metalls inclòs– perquè, clar, no tens ni sabates però segur que tens una pistola. Aquests tipus d'espais, que indignaren fa més de 70 anys a tot el món amb l'holocaust jueu, han tornat a funcionar ara amb els nostres impostos i la nostra muda complicitat.

Emperò, evidentment, a un lloc turístic com és Quios no l'interessa que els visitants vegin uns fets tan miserables com són les dures condicions dels diferents camps (i, com veiem, cada un té les seves pròpies particularitats) i existeix la idea per a la construcció d'un sol espai centralitzat que inclogui tots els camps i tota la gent que encara ha d'arribar. És clar: aquest no estarà situat al centre de la ciutat ni a 8 quilòmetres, sinó al centre de l'illa, un indret complement natural i inhabitat que, a més de destruir la vegetació i fauna pròpies, permetrà, encara més, la impunitat policial contra els drets de les refugiades. Com va dir el company sirí Ahmed: “si arrib a sabre tot això, o hagués vingut mai: m'estim més morir amb dignitat que viure morint de pena, angonya i ràbia”.

NOSALTRES?

Contacte: nosaltres@riseup.net
Tiratge ~ 250 exemplars gratuïts
Edita: *Blat del Pla Impressors*
DL: PM 1259-2016

Vols col·laborar econòmicament?
ES62 2056 0004 4310 0183 4215

Amigues i Amics de Francesc Tomàs i Oliver els/les pots trobar a:

Ciutat ~ Ateneu Llibertari Estel Negre
Ciutat ~ Ateneu Talaot Rebel
Ciutat ~ Ca Ses Mopis
Ciutat ~ CNT Palma
Felanitx ~ Ateneu de Felanitx
Mallorca ~ Assembla Antipatriarcal

Mallorca ~ Contrainfo.cat
Mallorca ~ Coordinadora Llibertària
Mallorca ~ Els Oblidats
Manacor ~ Ateneu lo Tort
Manacor ~ Col·lectiu Arrels
Menorca ~ Memòria Llibertària

Menorca ~ Ses Voltes | Ciutadella
Pollença ~ Ateneu Popular de Pollença

Vols distribuir-nos? **CONTACTA**

NOSALTRES N°03 2017 primavera

Amigues i Amics de Francesc Tomàs i Oliver a les Balears i a les Pitiüses

5 ANYS DEL COL·LECTIU ARRELS

Es compleix un lustre de l'aparició d'aquest col·lectiu llibertari a la comarca de Manacor.

PER ASSEMBLEA ARRELS

El gener del 2012 a la sala Sacma de Manacor es va presentar en societat el col·lectiu Arrels. Per celebrar-ho, el darrer cap de setmana del passat mes de gener es va realitzar a l'Ateneu Lo Tort de Manacor tot un conjunt d'actes.

Presentació del col·lectiu a la Sala Sacma, gener 2012

I és que ja ha passat més d'un lustre d'ençà que un grup de joves de la comarca de Manacor ens vàrem conèixer a la primavera rebel del 2011, durant el moviment indignat que acampava i improvisava assemblees a tot l'Estat, i que també s'establí a les ciutats de Palma i Manacor, on concretament congeniàrem.

Quan aquestes assemblees es varen anar desmantellant amb el pas dels mesos, alguns no vàrem voler tornar a la normalitat i començarem a realitzar unes primeres trobades, on des del primer moment ens adonarem que no compartim la indefinició ideològica dels "Indignats", ja que clarament sentíem afinat per l'ideari llibertari, el qual ja professaven alguns de nosaltres des de feia anys. Així doncs, amb un parell més de reunions vàrem trobar la necessitat de crear un col·lectiu de caràcter llibertari que donàs resposta a les nostres inquietuds de difusió d'aquestes idees, així com tot el que té a veure amb la cultura crítica i compromesa. Així les coses, en aquests cinc anys, mitjançant els diversos actes que hem anat organitzant, sempre hem intentat donar a conèixer les alternatives llibertàries que hi ha al Sistema. Han estat més de 50 actes els

realitzats, entre concerts, conferències, debats, tallers, diades, etc. En els quals hem tractat una multitud de temàtiques. En podríem destacar molts, però per damunt de tots, dos fets marcaren en bona manera el calendari d'Arrels en els seus primers cinc anys, copant gran part dels esforços i il·lusions del col·lectiu.

Primerament, destacaríem la posada en marxa de la CLM (*Coordinadora Llibertària de Mallorca*), que va tenir la seva llavor a la *I Trobada Llibertària de Mallorca* que organitzà el Grup d'Estudis Llibertaris *Els Oblidats*, i que es realitzà el març del 2012 al Santuari de Cura. Des del primer moment els membres d'Arrels vàrem participar de forma molt activa en les comissions i la vida orgànica d'aquesta primera coordinadora de grups i individualitats llibertàries de Mallorca. Així, al llarg d'aquests anys hem participat dels grups de treball del monogràfic Tot Inclòs o de les dues primeres Fires del Llibre Anarquista de Mallorca, entre d'altres.

D'altra banda, també trobàvem imprescindible esmentar el que creim que ha estat el projecte més engrescador del

Jornada per l'autofinançament del col·lectiu a la Finca de Son Duri, març 2015

qual hem participat fins ara. Aquest ha estat sense cap dubte la creació, conjuntament amb l'organització de l'esquerra independentista Endavant, de l'Ateneu Lo Tort.

Després de diversos mesos de reunions entre els dos col·lectius, l'ateneu obrí les seves portes el 12 març del 2016 a la plaça Joan March de Manacor. Fidel a la tradició històrica d'aquests espais, funciona de manera assembleària i autogestionària i el seu objectiu és anar construint una alternativa social de

caràcter rupturista i transformadora en el seu entorn. S'autofinança a través de sopadors, dinars i altres activitats i amb la desinteressada ajuda econòmica de les persones que es van fent sòcies. A hores d'ara i després d'un any en funcionament, aquest local s'ha convertit en un punt de trobada entre les diverses persones i col·lectius del municipi que comparteixen inquietuds.

A tall de valoració del que han estat aquests cinc anys, voldríem exposar dos punts que creim imprescindibles esmentar, ja que trobam que han estat molt significatius en el devanir del col·lectiu. Primerament podríem destacar als companys i companyes que han participat en major o en menor mesura del col·lectiu en aquest període, els quals creim que amb la seva implicació, les seves aportacions i el seu punt de vista han enriquit enormement el projecte i l'han modelat fins a ser el que és avui.

Finalment pensam que l'altre punt a remarcar durant aquests primers cinc anys, ha estat la dificultat que ens hem trobat per no caure en l'ostracisme a l'hora de trobar formes d'avançar i transmetre el nostre pensament en el nostre redol. No obstant això, creim que aquest no és un problema únicament nostre, sinó que també pateix el moviment llibertari a Mallorca així com els moviments socials arreu de tota l'illa. Així doncs i amb aquesta premissa, hem cercat vies per tal d'aconseguir que les nostres idees i les nostres pràctiques arribin a tenir presència a llocs que pràcticament des del temps de la Segona República no havien tornat existir.

+info

<https://collectiuarrels.wordpress.com/>
<https://www.ateneulotort.org/>

1ª Trobada Llibertària a Cura, Març 2012

CA SES MOPIS continua

Primer de tot cal aclarir que aquestes línies han estat escrites de manera individual i expressen només la visió d'una persona que participa a Ca Ses Mopis. Per tant, en cap cas poden representar la visió de l'assemblea, ni la de les altres tantes persones que participen o han participat en algun moment d'aquest col·lectiu.

PER UN MÉS DE CA SES MOPIS

Des de l'amarga experiència del CSO Sa Foneta, desallotjat al maig del 2012, Ciutat ha mancat de cap centre social okupat des d'on visibilitzar els conflictes socials i impulsar la lluita contra el règim totalitari que patim. Després d'uns quants anys d'intents fallits per encetar un nou espai okupat, el passat juny es va finalment revertir aquesta tendència que s'estava tornat ja una mica descoratjadora. Un espai social alliberat situat a la plaça Fleming del barri Capitol, propietat de l'empresa Explotacions Turístiques de les Illes de S.L. (Pere Pascual i Tomeu Plomer), va obrir les seves portes al barri i a la ciutat. L'espai, batejat com a Ca Ses Mopis, ha desenvolupat una frenètica activitat durant els mesos estiuencs, generant un interès renovat per a diferents sectors provinents de l'esquerra independentista, del moviment feminista, dels entorns llibertaris, així com de col·lectius de joves anticapitalistes i altres veïnats del barri, que hi han confluït en la seva configuració. És aquesta unitat, eminentment pràctica, la que ha aconseguit que, tot i que l'edifici de plaça Fleming hagi estat desallotjat aquest passat mes d'octubre, el mateix projecte continuï ara mateix en un nou espai. I és que només un més i mig després del desallotjament, Ca Ses Mopis ha reinaugurat la seva activitat okupant una antiga sucursal bancària de BMN-Sa Nosta situada en el carrer Marques de la Font Santa, 50, enfront del parc de ses Estacions.

Les bases del projecte de Ca ses Mopis continuen sent les mateixes que quan s'inaugurés l'edifici de plaça Fleming, és a dir, un espai de trobada on teixir relacions d'igual a igual, on desenvolupar alternatives a la Ciutat consumista i turistificada que impulsen governants i empresaris, i on organitzar-nos per a la lluita social en qüestions de gènere, racisme, habitatge o treball¹. Al llarg dels primers quatre mesos de camí del projecte, aquests objectius força generals, han proveït la vitalitat necessària per escometre col·lectivament la transformació d'un espai que es trobava ple de pols i escombraries en un centre social operatiu amb biblioteca, gimnàs, cuina, sales de reunions i punt d'intercanvi de roba. Les tasques de rehabilitació han estat superposades amb una creixent activitat política i social. Aquesta s'ha desenvolupat sobretot mitjançant sopadors

setmanals amb col·loquis sobre diversos temes que despertaven preocupació entre les participants de Ca Ses Mopis, com ara la gentrificació i turistificació de Ciutat, la situació de les cambreres de pis (les Kellys), la revolució al Kurdistan o la situació de les refugiades a Grècia. També col·lectius propers han contribuït en aquesta tasca com Contrainfo.cat amb la presentació del seu anuari del 2015, l'Assemblea Antipatriarcal de Palma amb la projecció del documental "Las Muertes Chiquitas", o altres activitats de suport a les Feministes Encausades.

A més a més, s'han donat diverses iniciatives que han incidit en la generació d'un oci alternatiu (no consumista). Alguns exemples han estat les excursions a la Tramuntana, les diverses trobades de jocs de taula o per fer esports, o les sessions setmanals de cinema a la plaça. En aquest sentit, cal remarcar que la reflexió col·lectiva sobre oci, consum de drogues i gènere, va desembocar en l'acord de fer de Ca Ses Mopis un espai lliure de drogues i potenciar aquest tipus d'alternatives enfront de l'oci de gatera i consum. Finalment, altres activitats han estat més enfocades a l'aprenentatge i l'autoformació com les diverses projeccions i debats organitzats pel col·lectiu Joventut Rebel, un taller introductor d'Esperanto, o diversos tallers per fer cremes artesanes i veganes, entre d'altres. Tota aquesta abundant activitat ha estat possible només gràcies al treball desinteressat que moltes persones han aportat, algunes de fet mostrant una dedicació i un compromís realment dignes d'admiració.

El dia 11 d'octubre Ca Ses Mopis va ser desallotjada de la plaça Fleming a mans de la immobiliària Oliver Mateu (Miguel Mateu & esbirros), que va adquirir l'immoble i, tot d'una, va decidir entrar per la força a l'edifici botant-se qualsevol procés judicial. Per descomptat, la policia nacional va arribar a temps per protegir els especuladors i garantir la pau social de cementiri que es respira a tota Mallorca. No obstant això, les motivacions i inquietuds que van portar a l'obertura de Ca Ses Mopis continuen vigents, i el projecte segueix avui plantejant un conflicte obert contra les institucions, l'especulació i la propietat privada, mitjançant l'expropiació a BMN-Sa Nostra de la seva sucursal al Parc de ses Estacions, clausurada des de fa anys.

Si bé l'entrada en un nou espai implica una nova feina d'adequació i consolidació, també comporta noves oportunitats que es poden aprofitar. En aquest sentit, potser el repte més gran que ens manca per afrontar és el pas de la visibilització dels conflictes socials, a la generació de lluites concretes per afrontar-los. Tot i haver sorgit algunes iniciatives en aquest sentit en els últims mesos (per exemple un grup de suport a les Kellys o una oficina d'okupació), aquestes no han aconseguit agafar la força suficient per a desenvolupar-se i estendre's, i han acabat esvanint-se. Actualment, la campanya que s'acaba

d'encetar contra la immobiliària Oliver Mateu potser una nova oportunitat per desenvolupar una lluita més omple contra l'especulació (sobretot la turística) i apropar-se als problemes d'habitatge que pateix Ciutat². D'una altra banda, també potser important saber mantenir l'horitzontalitat a dins del projecte quan participen persones amb més o menys experiències prèvies d'aquest tipus, i on existeixen també diversos nivells d'implicació i disponibilitat. Plantejar aquest tema podria ser important per evitar sobrecàrregues i frustracions alhora que seguidismes acrítics.

Finalment, m'agradaria comentar alguna cosa sobre el que penso que són dos vies d'anul·lació de les potencialitats subversives dels espais socials okupats, de les quals no estarem mai immunitzades. La primera és la mistificació de l'okupació, cosa que ha succeït de vegades a ciutats més grans de l'Estat espanyol on s'ha generat un imaginari de "moviment okupa" amb una estètica associada, en gran mesura impulsat pels mitjans de comunicació. Aquesta mistificació ha afavorit la vida-espectacle del consum d'imatges (en aquest cas d'imatges "radicals") invertint el rol de l'okupació de llocs socials (l'expropiació de la propietat privada per a cobrir les necessitats d'una lluita) de mitjà a fi en si mateix, substituint una incidència social real en un sentit revolucionari per un teatrillo pseudo-radical i tanmateix igual de conformista. La segona, que potser es podria considerar com el complement de la primera, vendria de la mà d'una obsessió per desfer-se dels estereotips "okupes" mitjançant una integració ideològica, pràctica i estètica en els canons socials oficials. En aquest sentit, per tal de "caure bé a tothom", es generaria un nou estereotip d'okupa "bo", pacífic, dialogant i fàcilment instrumentalitzable per part dels mitjans i les institucions per por a ser criminalitzat. En qualsevol cas, el perill seria convertir-nos en inofensives animadores socioculturals incapaces de plantar cara als conflictes socials. Ens queda molta feina per fer.

¹ Veure el manifest de Ca Ses Mopis a <https://casesmopis.noblogs.org/manifest/>

² Per a més informació: <https://casesmopis.noblogs.org/campanya-ciutat-lliure-despeculadors/>.

El **NO^SALTRES** núm. 02 s'ha distribuït a: *Barcelona, Bilbo, Ciutatella, Cornellà, El Priorat, Estocolm, Felanitx, Inca, Lausana, Lluçmajor, Madrid, Manacor, Maó, Olot, Palma, Pollença, Porreres, Sineu, València i Tarragona.*

Podem demanar-ne exemplars en paper al nostre correu: nosaltres@riseup.net

Les cambreres de pis han perdut la POR

Conversa amb LES KELLYS

Arran de les denúncies sobre les condicions de treball de les cambreres de pis, aquestes han decidit organitzar-se. Les seves llargues jornades laborals o l'excessiva càrrega de treball evidencien la situació d'explotació en la qual es troben. Parlem amb na Nani S. de la seva assemblea, perquè ens expliqui una mica més sobre les Kellys.

ENTREVISTA PER J. MAÍZ

Què són les Kellys?

Les kellys és una associació de cambreres de pisos de diferents llocs i sensibilitats polítiques, no és part de cap campanya sindical. L'associació és autònoma perquè som diverses i aquesta pluralitat ens impedeix d'arrel ser la marca blanca de ningú; a més la línia de ser autònomes ens permet seguir fent visible el problema i mantenir obert el debat. El que volem són solucions i sense debat seria massa fàcil que no arribessin o arribessin a mig fer.

Quan arriba a Mallorca?

A Mallorca arriba en el mes d'abril/maig en adonar-me que aquí amb tots els hotels que hi ha no tenim representació, més enllà dels enllaços sindicals.

Quines són les vostres condicions de treball?

Són dolentes, sobretot per a les eventuals que som bastants més que les fixes o fixes discontinues, en molt pocs hotels es respecten els dos dies lliures o te'ls canvien un dia abans, amb la qual cosa la famosa conciliació familiar és nul·la. Si estàs contractada per una ett o per 4, 5 o 6 hores no tens dret a menjar i si menges, has de recuperar aquesta mitja hora. La sobrecàrrega de treball que tenim diàriament no ens permet baixar a menjar o simplement anar al bany, perquè no et dóna temps d'acabar a la teva hora, no tens dret a vacances i no tens quitança, perquè t'ho inclouen en la nòmina. Si per mala sort caus malalta sigui derivada pel teu treball o no, estàs exposada al fet que en tornar de la baixa et donin la carta d'acomiadament o no et renovin el contracte, conclusió, prohibit donar-te de baixa.

Ha augmentat el nombre de cambreres de pis que han volgut acostar-se a vosaltres?

Sí ha augmentat, però no de la manera que esperàvem, hi ha molta por.

Una curiositat, hi ha homes? Voleu afegir alguna cosa en aquest sentit?

Pocs però n'hi ha. Afegiria que molts homes haurien de passar almenys una vegada en la seva vida per aquest treball (fins i tot els que treballen en hostaleria en altres departaments), perquè sabessin com de dur és el nostre treball, abans de criticar-nos.

Quines són les vostres reivindicacions?

Exigim que els estudis ergonòmics i psicosocials siguin obligatoris en tots els hotels i es realitzin bé (per l'administració) que siguin d'obligat compliment i siguin revisats periòdicament. Que es reconguin totes les malalties derivades del treball, com a malalties professionals, i siguin tractades per les mútues en lloc de la Seguretat Social. Demanam la jubilació anticipada als 55 anys, (ja que és difícil arribar als 65 o 67 anys treballant així) i que es reconguem com a treball penós. Que es respecti el calendari laboral, no es respecten els dies lliures, ni es faciliten els torns i els quadrants amb suficient antelació o si es faciliten, es canvien a última hora. Proposem estipular un calendari de vacances signat pels representants dels treballadors i obligar al seu compliment. Així com el compliment dels descansos setmanals, així com els micro descansos (en cada jornada laboral) ajustats a la llei.

foto: La Vanguardia 12/10/16

I, finalment, que els contractes a temps parcial siguin realment això i no serveixin per emmascarar jornades a temps complet.

Teniu relació amb altres col·lectius? Netejadors de llar,...?

Sí, tenim relació amb l'associació SEDOAC (servei domèstic actiu), sempre que ho hem necessitat ens han deixat el seu local per a les nostres assemblees.

Com us organitzau? Teniu assessoria jurídica, etc. Sembla que sou alguna cosa així com un Sindicat de Cambreres de Pis no?

Doncs ens organitzem com podem ja que totes treballem, portem les nostres cases, fills, etc. Sempre que anem a fer alguna acció la publiquem a la nostra pàgina de facebook i allà també informem de tot els que anem fent, entrevistes tant de ràdio com de televisió o premsa. Sí, tenim assessoria jurídica i les consultes són gratuïtes, i no, no som gens semblant a un sindicat, som una associació, a la qual pot associar-se qualsevol cambrera de pisos, netejadora d'hospitals, cases, etc independentment

de si pertanyes o no a un sindicat, fins i tot sense ser de l'associació poden acostar-se a demanar-nos consell i ajuda.

L'administració autonòmica i l'estatal en determinats moments han intentat ampliar la plantilla d'inspectors de treball en èpoques de temporada turística alta. És aquesta la solució? Què plantegeu?

No és la solució ja que per molt que amplin la plantilla d'inspectors, és materialment impossible que arribin a tots els hotels de la illa.

Realment la solució seria ampliar les plantilles de cambreres de pisos i d'aquesta forma alleugerir la sobrecàrrega de treball (però això és gairebé més impossible que el l'anterior).

Moltes cambreres de pis treballen sense contracte? Què opineu?

No ho podem assegurar ja que no tenim dades sobre aquest tema, però no ens estranyaria (sobretot en hotels petits, dels denominats familiars).

Si realment existeixen aquests casos, ens sembla fatal, ja que els fan un flac favor als empresaris donant-los carta blanca per abusar més dels seus treballadors i que aquests no tinguin on anar a reclamar, ja que se suposa que legalment, no estan treballant.

Voleu comentar alguna curiositat?

Comentar que fins al moment portem (a nivell estatal) més de 30 denúncies en inspecció de treball a cadenes hoteleres i empreses externes per incompliment de conveni. Més de 15 denúncies en els jutjats per vulnerar els drets laborals i incomplir la llei. Reunions amb inspecció de treball per a més actuacions d'ofici, i que tenim presència en 7 territoris de l'estat com: Barcelona, Madrid, Lanzarote, Fuerteventura, Cadis, la Costa Blanca (Benidorm) i aquí a Mallorca.

Quines conclusions en podem extreure?

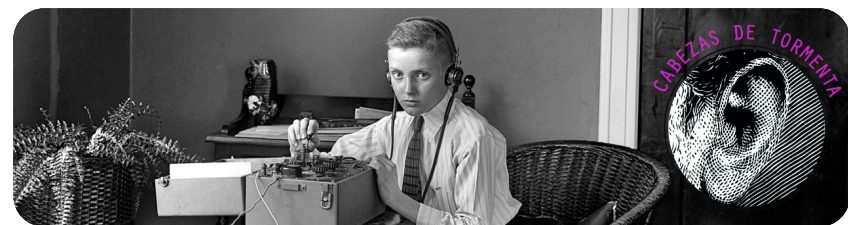
Que tenim encara molt a fer, que això acaba de començar, que no és una moda passatgera, com molts han dit.

Voleu afegir alguna pregunta? Voleu fer alguna crida?

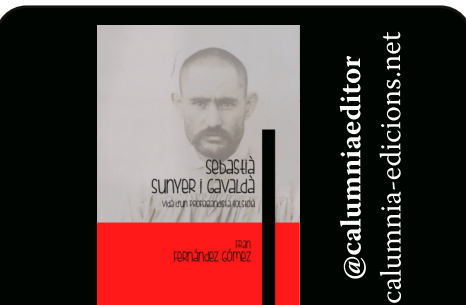
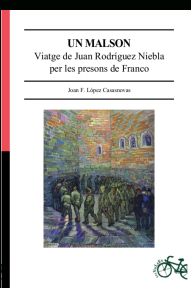
Que esper i desig que totes les cambreres de pisos perdin la por a denunciar, que tot qui treballa és perquè ho necessita, però una cosa és treballar per un sou digne i una altra molt diferent és que l'empresari es faci ric a costa del nostre treball i sobretot de la nostra salut.

La por és la força de l'empresari. Per què sorgeix el col·lectiu?

+INFO
<https://laskellys.wordpress.com/>

UN MALSON... és un recorregut pel túnel llòbrec de la dictadura franquista. A les fosques, entropessant una vegada i una altra, esmicolant les hores i els dies, teixint l'esperança entre tenebres amb l'únic propòsit de veure la llum, la llibertat.

@calumniaeditor
calumnia-edicions.net